

[Alfred Jensen.]

oplysningerne, men jeg vil anmode om, at man enten på den ene eller den anden måde giver offentligheden klar besked om, hvad denne ændring betyder; det har arbejdere og tjenestemænd krav på.

Det ærede medlem hr. Holger Eriksen hævdede, at der vel var nogen utilfredshed med disse love, men stort set var der tilfredshed. Når man skal vurdere tilfredsheden eller utilfredsheden, forekommer det mig, at man også må tage i betragtning, at landets arbejdere, som havde såre vanskeligt ved at få indrømmelser ved overenskomstforhandlingerne, aldeles ikke er tilfredse med den forskel i behandlingen, der finder sted af arbejderne — som må slide hårdt legemligt, som er dem, der producerer og skaber værdierne — og tjenestemændene, og det vil jo i første række sige embedsmændene. Der er ikke lagt den samme karrighed for dagen, når talen har været om tjenestemændenes lønninger, som når talen har været om arbejderne. Det forekommer mig, at man må have dette forhold med ind i billedet.

Vi må vel også gøre os klart, at tjenestemændene i de lavere lønningsklasser har været noget utilfredse med, at de ikke har fået en bedre placering lønmæssigt set, end tilfældet er. Man kan ikke forstå, at der ikke har været mulighed for at give dem en bedre placering, når man dog har kunnet give de tjenestemænd, der har de store lønninger, betragtelige lønforhøjelser, som også vil tynde på finanserne og statsbudgettet.

Dernæst har der ikke været og er der ikke tilfredshed med den forhøjelse af aldersgrænsen, som finder sted. Der har været ført saglige argumenter frem for, at man ikke burde gå til en sådan forhøjelse. Jeg har uimodsagt påvist, at adskillige tjenestemænd ikke har mulighed for at fortsætte deres arbejde, indtil de bliver 67 år. Jeg har til anden behandling stillet ændringsforslag om, at man skulle tage hensyn til de hårdst arbejdende grupper, dem, der har den

største tidlige afgangsprocent. Selv om man måtte erkende, at dette var rigtigt, har man ikke foretaget sig noget som helst for at råde bod på skavankerne. Men man skal gøre sig klart, at med en forhøjelse af afgangsalderen fra 65 år til 67 år sker der faktisk en større forringelse af pensionsordningen end den, lovforslagene måske ellers kunne give udtryk for.

Masser af tjenestemænd vil ikke være i stand til at fortsætte op til det 67. år, men må på et tidligere tidspunkt gå af på grund af sygdom eller svagelighed, og de vil derfor ikke opnå at få højeste pension. Vi havde stillet ændringsforslag til afbødning af disse virkninger, men har som sagt ikke fået tilslutning dertil på en sådan måde, at det har givet sig udslag i lovforslagenes endelige udformning.

Vi havde også stillet ændringsforslag om, at civile funktionærer, håndværkere og arbejdere ved hæren og søværnet m. v. ikke skulle betale de forhøjede pensionsbidrag før om 3 år, når de nys afsluttede overenskomster udløber. Også det blev afvist.

Herefter er stillingen da for os den, at vi vil stemme for lovforslaget om lønninger og pensioner m. v. til statens tjenestemænd, for lovforslaget om normering og klassificering af stats tjenestemandstillinger, for lovforslaget om lønninger m. m. til folkeskolens lærere, for lovforslaget om folkekirkens lønningsvæsen m. v. og for lovforslaget om ændring i lov om folkeforsikring.

Derimod vil vi ikke kunne stemme for lovforslaget om pensionering af civile funktionærer, håndværkere og arbejdere ved hæren og søværnet m. v. Vi kunne have gjort det, for så vidt man havde stemt for vort ændringsforslag om, at pensionsbidragenes forhøjelse først skulle træde i kraft om 3 år. Det har man afvist, og det betyder, at den omtalte gruppe af arbejdere får en forringelse af deres lønmæssige vilkår, idet de som pensionsbidrag skal af med et betydelig større beløb. Man må i denne forbindelse ikke glemme, at den gruppe arbejdere, der her er tale om, jo ikke har de